

МИЛИОН ПОТПИСА ЗА ПРОФЕСОРА ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

Српска радикална странка организовала је сакупљање петиције за емитовање телевизијског преноса суђења професора др Војислава Шешеља које треба да отпочне почетком новембра 2007. у Хашком трибуналу.

Свако ко подржава захтев да Радио телевизија Србије на једном од својих канала преноси суђење др Шешељу може дати свој потпис подршке у просторијама Општинског одбора Српске радикалне странке у Тителу.

Ово суђење је од историјске важности не само за њега и његову породицу, не само за Српску радикалну странку, него и за сваког припадника српског народа који је у очима хашких судија крив за све што се дешавало током распада Југославије па и данас, а све под покровитељством светских сила.

Др Војислав Шешељ не брани себе на овом суђењу.
Он брани све нас!

ПОЧЕЛО ЈЕ, ПОЧЕЛО!

Почело је да се ради по општини, значи биће избора!!!

Од последњих избора до данас, ево 3 године како су "демократе" и њихови сателити засели у локалне фотеље, ништа се није радило у нашој општини. Чак ни сијалице на бандерама нису мењане. А сад као и увек кад је изборна година, на врат на нос, асфалтирали су улаз у Лок, а Вилочанима ће средити улицу 22. октобра, да им буде лакше што им деца још увек немају осмогодишњу школу.

Да ли да споменемо да у 21. веку Лок, Вилово и Гардиновци немају ни водовод а камоли шта друго?

У Шајкашу ће општинска власт пустити воду из новог изворишта иако је тај потисни вод завршен још пре неколико месеци – али није било право време.

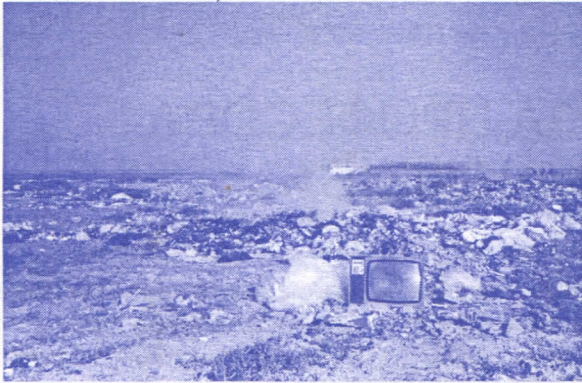
Шајкашани не треба да се брину што је рачун основне школе блокиран због неизмирених дугова према извођачу радова и

ко зна када ће школа бити коначно завршена; не треба да се брину што у Блоку 25 ни после 15 година нема асфалтног пута па с јесени сви иду у гуменим чизмама (још од времена када је Зденко Бабић у име месне заједнице продавао плацеве а новац трошио ко зна где али не тамо где је требало); не треба да брину што у неким улицама још нема ни струје а смеће са депоније простире им се испред кућних врата. Не треба да брину јер им је демократска власт направила регионални пут кроз село па сад своје брижне мисли могу да усмере на бројање шлепера и камиона који туда пролазе.

Мошорин је добро прошао на претходним изборима. Да је изборна кампања Велимира Илића била дужа, дужи би био и нови пут. Али да су тада све урадили, шта би им Нова Србија сад обећавала? Овако сад могу да им обећају да ако гласају за њих а не за Српску радикалну странку, добиће још који метар пута. И тако, по мало на кашичицу за

сваке изборе. И тек толико да по мало, бираче вуку за нос.

Али и без тога Мошоринци имају чиме да се занимају: да рачунају колико би их јефтиније коштао гас да су га урадили пре годину дана, само да је хтео председник општине да им да сагласност, али није; а имају доста брига и око решавања проблема депоније и сточног гробља (поплаве ове године ваљда неће бити).

Титељанима поправљају улице којима одавно већ не може да се пролази аутомобилима па су претворене у пешачке зоне. То што су извођачи радова рекли да овако лоше урађени путеви неће издржати дуже од године и по, није битно. Битно је да издрже изборе.

Општинска власт успут ради и канализацију житељима улице Пантелије Божића и дела Јована Рајића (а не целом насељу, то ћете тек после избора схватити) па ће их онда спојити на стари канализациони систем који није предвиђен за оволико прикључака и може се очекивати изливање фекалија у нижим деловима система. Не знамо само да ли ће и онда доћи мр Бојан Пајтић да се слика са њима или у њима (фекалијама).

На Царском салашу неко ће нам направити хиподром. Упрегнути и узјакани бићемо МИ. Других коња у нашој општини нема.

У време прошлих избора (јануар 2007. сећате се) гледали смо нашег председника општине како нам с малог екрана саопштава (док је један ровокопач иза њега нешто као радио) да је општинска власт након много труда започела изградњу марине на Тиси и да ће Тител постати Мека туризма, све по ровињском моделу, за шта је обезбеђен пројекат који кошта колико и две Ладе Ниве, како рече Стеван Гечевски пролетос у Дневнику.

У августу месецу смо схватили да је све то бајка (осим за Ехстинг – фирму која је дигла паре за претабачени пројекат). Добили смо само тобоган који је коштао скоро 3 милиона а радио само недељу дана уз одерана дечија леђа. Колико ли ће коштати да се он сачува до следеће сезоне?

А уместо марине добићемо понтон за привез чамаца. Па пројекат можда и јесте скуп, али као да баш све мора да се ради по њему.

Питам се само, да ли је председник општине скоро обилазио своје бираче? Оне што више не раде у Комбинату. Оне што више не раде у Хладњачи по којој се Тител прочуо пре много година. Оне што више не раде у Кооперативи која је некад извозила метле по целој Европи. Оне што више не раде у Столарији, Циглани, Премиксу, Победи,... Оне који су имали срећу да остану на послу али не знају ни када ће добити плату ни колика ће бити, ни да ли ће моћи да дају деци кад им затраже за свакодневне потребе.

И шта ли ће њима да обећа за ове изборе?

МИЛИВОЈЕ, СРЕЋАН ТИ ПУТ У ЕВРОПУ!

Наш председник општине, Миливој Петровић, дични демократа залаже се за улазак наше општине у Европу преко реда. Жури се човеку.

Што пре то боље и по могућности сам. Зато је прошле 2006 године потрошио пола милиона наших пара на путовања у ту исту Европу: мало у Немачку, Мађарску, па у Русију, Пољску, Бугарску, мало у... А мало раније, 2005-те потрошио је 370.000 динара. Опет на наш рачун..

Ако нам се посрећи, можда ће то баксузно здање – зграду општине Тител, преселити негде на Северни пол... па да можемо да причамо приче: „Био једном један... не поновило се“.

Потрошио је он много наших пара, подигао много иностраних дневница, а резултат исти: „Лепо сам се провео“.

Да не би само њему било лепо, одлучио је да са собом поведе и чашицу својих пулена и верника, да им мало ублажи завист и награди их понеком девизном дневницом (100 евра дневно, није лоше). Направио је распоред па их вода ко беле медведе по свету. Треба неко да му веже пертле и да понесе торбу са распоредом.

Одборници Српске радикалне странке су хтели да питају председника какве то благодети и користи грађани наше општине имају од тих путовања по иностранству (путовања викендом у службеном аутомобилу нису тема ове приче) али наш председник одавно не улази у салу Скупштине општине.

Не осећа он ни потребу ни обавезу, за њега су бирачи завршили посао кад су га устоличили и он нема више шта да им саопшти.

Чак ни својим одборницима.

Они треба само да изгласају завршни рачун буџета заједно са његовим болесно великим трошковима и којекаквим услугама по уговору и договору, све у милионским износима, а за које нико не зна за шта су утрошени. За све то наградиће их бедном пилићарском дневницом. По принципу: боље ишта него ништа.

Док газда Миливоје изиграва цокеја у новом Доцу са клима уређајем и ваздушним јастучићима, дотле житељи општине Тител оставши без посла у својим приватизованим предузећима, обијају прагове неколицине

ТОПЛО, ПЕСКОВИТО ГАРДИНОВАЧКО ЛЕТО 2007

Почело је одавно:

Истакнути одборник ДС уз помоћ групе одабраних у Скупштини општине Тител, копа о трошку свих нас рибњак на својој њиви. Пут који се тада градио остаде незавршен.

Наставило се:

Ископом песка у непосредној близини села. Иза багера и камиона остаје ругло у виду огромног кратера који постаје дивља депонија. Случајно је ископ вршен на њиви у власништву блиског рођака горе поменутог функционера из Гардиноваца.

После тога:

Скупштина општине Тител доноси предлог Просторног плана у коме је предвиђена радна зона у Гардиновцима на сулудом месту, са површином ван сваке памети и све то на најплоднијим ораницама.

Даље следи:

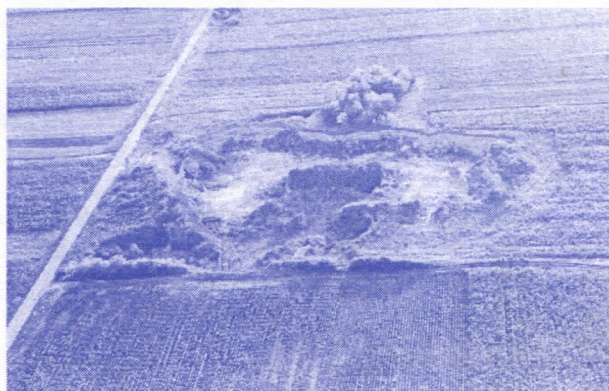
Из чиста мира, појављује се „Рес трејд“ (нови власник тителског комбината) са захтевом да баш на месту предвиђеном за радну зону (која је случајно ту где је) врши ископ песка у количини од неколико милиона кубика и на површини од 95 хектара (око 250 фудбалских игралишта). Свакако, прво се подигне кредит са хипотеком баш на тој земљи.

приватника који још нешто раде, власника трговинских радњи и кафића, не би ли се ухлебали за мале паре и радили на црно, да црње не може бити.

На жалост, у нашој општини осим ненормално великих трошкова председника општине (или градоначелника како он воли сам себе да назива) нема више ничега. Нема изградње, нема нових радних места, нема нових путева – осим пред изборе.

Остаје нам само нада да ће нашег вајног председника примити у ту фамозну Европу пре свих осталих, па нека они тамо са њим ваде очи.

И ЗАТО МИЛИВОЈЕ ПЕТРОВИЋУ,
ВАДИ ВИЗУ ПА У ПИЗУ!!!!...

А онда даље:

Скупштина општине одбија да донесе одлуку о забрани копања кратера на својој територији. Случајно је онај господин са почетка приче шеф одборничке већине или бар мисли да то јесте.

И шта сада:

Грађани Гардиноваца се свим средствима боре против оваквих инвестиција, ослањајући се на срећу, Бога, понеког савесног еколога, али без подршке своје општине. Општинско руководство има преча посла по Пољској, Мађарској и ко зна где још.

Прође лето:

Крај приче се још не назире, али је исход познат. Победићемо. Нећемо дозволити да лични интерес претворе најплодније оранице у сметлиште, рупчаге и ругло, макар се он звао и Миливој, Миленко, Мића,...

ЗАШТО ЈЕ НАША ОПШТИНА У МЕДИЈСКОЈ БЛОКАДИ?

Да ли сте се запитали зашто наша општина нема бар локални радио, кад већ нема телевизију? Зашто је тако велики проблем да се пронађе наводно покрадена радио опрема од 2003. године до данас? Зашто није купљена нова за ове четири године? Зашто ми не можемо бити обавештени када ће бити искључења струје, кад има проблема са водом, кад Тиса прети поплавом, кад ће се одржати нека манифестација, кад ће нас неко посетити...

Зашто не излазе локалне новине? Зашто се о тителској општини пише само у медијима који су наклоњени Демократској странци и то само кад општинска власт наручи неки похвални текст о себи. Зашто је редакција некадашњих Тителских новости морала да баца летке по улицама као за време Другог светског рата како би обавестила грађане о злоупотребама новина у политичке сврхе (сећате се да су се извинили Српској радикалној странци због нетачног информисања о изборним резултатима).

Зашто службе не реагују када се прети члановима бивше редакције новина од стране председника општине и самозваног уредника Станка Продановића?

Да ли зато да се не чује ништа о пропадању привреде, финансијској кризи, незапослености, свеопштем незадовољству наших грађана? Да ли зато да се не чује како нашом општином владају тоталитаристи и недемократе?

Треба ли сви да се утопимо у алкохол и прозовемо војводама, па да нам буде свеједно?

Ко се мачем игра, од мача и страда

Ко се мачем игра, од мача и страда. На жалост, сви они који мачем витлају, помало касно схвате праисконску снагу правде и то тек онда, када се мач нађе изнад њихове главе. Свака власт је, углавном, иста, то јест, „владавина зарад себе саме“. Где смо ми „обични људи“ у целој тој причи? Па ми смо ту да гласамо за њих и да се после тога нервирамо што смо баш за њих гласали. Ту смо да их псујемо, спомињемо фамилију, ужу и ширу родбину, жене и свастике. Ту смо и да се жалимо комшијама како је свака следећа власт гора од претходне. Ту смо да се жалимо како смо опет и опет направили исту грешку и да више нећемо гласати.

То је на жалост правило које се баш никада неће променити!

Или хоће?

Ја лично верујем да би се то једном, ипак морало десити.

Када?

Никад, можда ни онда, али без власти нема ни државе.

Можда сам ја ЛОШ пример, али сам свакако пример на којем би неко могао нешто и да научи. Не тако давно, тек што смо закорачили у нови миленијум, пошао сам са много својих истомишљеника у рушење једног неприхватљиво лошег тоталитарног режима, ни једног јединог момента не помишљајући „са ким

то тикве садим“. Мислио сам да имам право да уносим немир у суграђане који су ме примили као свог. Да се одричем пријатеља и комшија зато што другачије мисле. Да им куцам на прозор, дувам у пиштаљку и да им будим децу, узнемиравам болесне укућане и трудне жене. Сада је помало касно да се кајем, али можда није касно за моју и вашу децу и унуке.

Да ли сам постао бољи човек, лично мислим да нисам.

Можда другачији, свеснији или бар толико свеснији да исту грешку не поновим.

Неко је, много, и пре нас и пре мене рекао да се на грешкама учи.

Ја сам своју научио, ако је нисам научио због себе, научио сам је због деце, или су ме они научили, да смо ми ту где смо због њих, а не они због нас.

Увек гласајте за неког другог јер онај за кога сте већ гласали постао је толико лош да је крајње време да оде са места на које смо га поставили, можда ће ипак онај који дође после њих да буде, бар мало бољи.

Ја гласам за оца Србина, за мајку Украјинку, снају Хрватицу, за кумове Мађаре, комшије Роме и све друге које сам заборавио. Гласам за Србију, **ГЛАСАМ ЗА ДРЖАВУ У КОЈОЈ ЖИВИМ**.

Славко Ђелап

Оснивач и издавач: др Војислав Шешељ

Главни и одговорни уредник: Елена Божић Талијан, уредник издања: Ивана Зечевић

Број уредио: Општински одбор Српске радикалне странке Тител